

Иван Вазов

Интернационалисти

Мы любим жить чужим умом.

И. С. Аксаков

И кряскахме: равенство, правда, свобода!
И махаме модно по стъгдите знаме,
надрастоухме ние на цял век народа,
вселената цяла – отечество нам е.

И носиме нашето ново ученье
по всичките стъгди, пазари и друми,
по модата храним се, шумим в упоенье
със фразички гръмки, с мехурести думи.

А мъките позорни, тегла окол нази...
Не бърчат обаче те ашето чело:
мижим и крещим пак любими си фрази,
до нас не касае се живото дело.

вълнуват ни страшно неволите чужди
и плачем над чуждите гробове клетки:
не видиме само тук нашите нужди,
таз област е тясна за наште полети.

Нам трябват простори далечни, широки.
Въпроси всемирни решаваме смело
и леем потоци от фрази дълбоки –
на дело, о братя, на дело...

Ний знайм ли живота и тежка му мъка?
Влезнахме ли лично във българска хижа?
Станахме ли отклик, простряхме ли ръка
на наш брат в неволя?... Ех, що ни е грижа,

че близо до нази човеци страдаят –
за цял свят са нашите модни въздишки:
нам трябва да кажеме всичко до краят,
каквото сме чели във чуждите книжки.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4750>]